

DAVID PEACE

1983

Vertaald door Johannes Jonkers



2013
DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

Voor William Miller, John Williams
en Pete Ayrton – bedankt.

*Kijk, in dat sprookjesbos is het gebeurd,
daar heeft de wolf roodkapje verscheurd.*

*Rara hoe kan het, zeg jij het maar,
dat hij haar opvat met huid en haar,
terwijl ze nog steeds springlevend is
in 't boek met haar geschiedenis?*

Volksliedje

De laatste spijt

Yorkshire –

The Summer of Love:

Jimmy's hond blaft, de jongens huilen, Michael schreeuwt; Martin geeft hem een klap in zijn gezicht en zegt:

'Wil jij de volgende zijn?'

De jongens doen hun ogen dicht.

Hij gaat me een lesje leren.

Ze binden mijn handen vast achter mijn rug, schoppen me tot ik op mijn knieën zak, duwen mijn gezicht in de drek; Leonards vader trekt mijn broek naar beneden en vraagt:

'Hou je van me, Barry?'

Ik doe mijn ogen dicht.

Hij zal me leren.

DEEL I

Miss the girl

*'De geschiedenis herhaalt zich niet,
het zijn de mensen die zich herhalen.'*

Voltaire

HOOFDSTUK I

‘Van die dode honden en verminkte zwanen zijn we af,’ fluisterde Dick Alderman, alsof dat goed nieuws was –

Dat was het niet. Het was Dag 2:

9.30 uur –

Vrijdag 13 mei 1983:

Politiebureau Milgarth, Leeds –

Yorkshire:

We staan klaar –

Ik duwde de zijdeur open en het werd stil in de vergaderzaal toen ik deze verdoemde stoet binnenliet:

Inspecteur Alderman en de vader, een agente en de moeder, Evans van de afdeling Publiciteit en ik –

De Uil:

Maurice Jobson; commissaris Maurice Jobson.

We gingen achter de formicatafels zitten, achter de microfoons en de bekertjes water.

Ik zette mijn bril af, wreef in mijn ogen –

Geen bed, geen slaap, alleen dit:

De Persconferentie –

Weer dezelfde, bekende plek:

De hel.

Ik zette mijn bril met dikke glazen en zwart montuur weer op. Ik zat naar mijn publiek te staren –

Hetzelfde, bekende publiek:

De honderd hongerige bloedhonden, die daar zaten te zweten onder hun tv-lampen en deadlines, onder de sigarettenrook en het bier van afgelopen nacht; hun spieren waren gespannen, hun reet was schoon, en kwijlend met de tong uit de bek snakten ze naar botten –

Verse botten.

Ik zette de microfoon aan. Ik deinsde terug voor het onvermijdelijke gepiep.

Ik kuchte even om mijn keel te schrapen en zei: ‘Dames en heren, gistermiddag rond vier uur is Hazel Atkins op weg van de Morley Grange-basisschool naar huis verdwenen. Hazel is voor het laatst gezien toen ze door Rooms Lane liep in de richting van haar huis in Bradstock Gardens.’

Ik nam een slok van het warme, verschaalde water.

‘Toen Hazel niet terugkeerde van school belden de heer en mevrouw Atkins de politie in Morley, en gisteren aan het begin van de avond werd er een zoekactie gestart. Zoals sommigen van u weten werd de politie bij deze zoekactie bijgestaan door meer dan honderd mensen uit de buurt. De zoekactie werd helaas bemoeilijkt door het onstuimige weer van gisteravond, maar werd vanochtend om zes uur voortgezet. Gezien het barre en voor dit jaargetijde extreme weer en gezien het feit dat Hazel nooit eerder is vermist, zijn we uiteraard bezorgd om haar veiligheid.’

Nog een slokje van het warme, verschaalde water.

‘Hazel is tien jaar. Ze heeft halflang donkerbruin haar en bruine ogen. Gisteravond was ze gekleed in een lichtblauwe corduroy broek, een donkerblauwe trui waarop de letter *H* is geborduurd, en een rood, gevoerd mouwloos jack. Ze had een zwarte gymtas met trekkoord bij zich, waarop ook de letter *H* geborduurd is.’

Ik hield een uitvergroete kleurenfoto van een glimlachend bruinharig meisje omhoog. Ik zei: ‘Kopieën van deze recente schoolfoto worden op dit moment rondgedeeld.’

Opnieuw een slokje van het warme, verschaalde water.

Ik keek langs de tafel naar Dick Alderman. Hij legde zijn hand op de arm van de vader. De vader keek op en draaide zich naar mij toe.

Ik knikte.

De vader knipperde met zijn ogen.

Ik zei: ‘De heer Atkins wil nu graag een korte verklaring afleggen in de hoop dat degenen die Hazel gisteravond na vier uur hebben gezien, of informatie hebben over haar verblijfplaats of haar verdwijning, zich melden en deze informatie aan de heer en mevrouw Atkins en ons doorgeven.’

Ik schoof de microfoon over de tafel naar de heer Atkins. De bloedhonden kwamen hijgend en kwijlend een stukje dichterbij; ze roken de geur van botten –

De botten van zijn dochter –

Het spoor was hier nog vers.

De heer Atkins keek naar zijn vrouw. Zijn door zijn bril verdubbelde ogen waren rood van de tranen en het slaapgebrek, en met een stoppelbaard na een doorwaakte nacht en klamme, verkreukelde kleren staarde hij naar de bloedhonden die wachtten en waakten, wachtten en waakten –

Op zijn botten.

De heer Atkins zei met krachtige stem: ‘Ik wil graag een beroep doen op iedereen die weet waar onze Hazel is of die haar gisteren na vier uur heeft gezien om alstublieft de politie te bellen. Alstublieft, als u iets weet, wat dan ook, belt u alstublieft de politie. Alstublieft –’

Stop –

‘Laat haar thuiskomen.’

Stop.

Stilte.

Mevrouw Atkins was in tranen, haar schouders schokten, agente Martin hield haar in haar armen –

Haar man, Hazels vader, zat met zijn vingers in zijn mond –

Hij zei: ‘We missen haar. Ik –’

Stop.

Stilte –

Lange, lange stilte.

Ik knikte naar Dick. Hij schoof de microfoon over de tafel terug.

Ik zei: ‘Dit is alle informatie die we op dit moment hebben, maar als u de heer en mevrouw Atkins wilt verontschuldigen, probeer ik uw vragen te beantwoorden.’

Ik stond op. Agente Martin en Dick namen de moeder en de vader mee door de zijdeur. De honden keken hen na, nog steeds hongerig –

Hongerig naar botten –

Mijn botten.

Alleen met Evans voor in de zaal, zei ik: ‘Heren?’

Het kale woud van handen, boven het gefluister uit een schreeuw van twee woorden:

‘Clare Kemplay...’

Nog meer botten –

‘Toeval,’ zei ik en zag:

Oude botten.

‘Toeval,’ zei ik weer en wist:

De redding ligt bij niemand anders.

Boven, een kop koude thee in mijn hand: ‘Waar zijn de ouders?’

Dick Alderman: ‘Jim heeft ze teruggebracht naar Morley.’

‘Wij moeten daar ook weer naartoe.’

Dick: ‘Zullen we mijn auto nemen?’

Ik knikte.

Dick drukte zijn sigaret uit. Hij pakte zijn jas.

‘Dick?’

Hij draaide zich om: ‘Ja?’

‘Waar is het spul over Kemplay?’

‘Wat?’

‘De dossiers over Clare Kemplay.’

‘Het is toeval,’ zei hij met een zucht. ‘Je zei het zelf. Wat zou het anders kunnen zijn?’

‘Waar is dat verdomde spul, Dick?’

Hij haalde zijn schouders op: ‘In Wood Street waarschijnlijk.’

‘Dank je.’

Via Dewsbury Road door Beeston en over Elland Road tot die overging in Victoria Road en Morley –

Dick reed, ik zat met mijn ogen dicht –

Alleen de sneeuwregen, de ruitenwissers en de radio:

‘Opwinding en opluchting over de ontbinding van het parlement voor de verkiezingen van 9 juni; zoekactie naar het vermiste tienjarige meisje uit Morley wordt voortgezet; op de vuilnisbelt van Northampton is het lichaam van een driejarig jongetje gevonden; achttienjarige heeft zich in politieel verhangen; Nilsen zal van nog meer moorden worden beschuldigd...’

‘Hoeveel heeft hij er volgens jou koud gemaakt?’ vroeg Dick –

‘Geen flauw idee,’ zei ik met mijn ogen nog steeds dicht. ‘Al sla je me dood.’

Het sneeuwde half mei en Hazel Atkins was negentien uur vermist –
Verloren.

Politiebureau Morley –

16.00 uur –

Het crisiscentrum:

Kaarten en een schoolbord, viltstiften en krijt, rasters en tijden –

Eén foto.

Lijsten van politiebeambten en hun werkterreinen, lijsten van huizen en hun bewoners –

Gaskins in de velden, Ellis langs de huizen –

Evans bij de pers –

Dick Alderman en Jim Prentice zaten te wachten.

Het krijtje in mijn hand, de vlekken op mijn pak –

De broodjes ei onaangeroerd in zilverpapier.

Ik zette mijn bril af. Ik wreef de glazen schoon met mijn zakdoek.

Er viel niets meer te zeggen:

Buiten sneeuwde het nog en Hazel Atkins was nog steeds vermist –

Vierentwintig uur.

Haar ouders weer op een bank in de koude voorkamer van hun donkere huis –

De gordijnen niet dicht –

We tastten allen in het duister.

Er werd op de deur geklopt –

Ik keek op.

Dick Alderman: ‘Slaapmutsje, baas?’

Ik schudde mijn hoofd. Ik deed het dossier dicht en legde mijn bril op het bureau.

‘Clare Kemplay?’ zei Dick met een blik op het dossier.

‘Ja.’

‘Werd genoemd in de *Evening Post*,’ mompelde hij.

‘Kathryn Williams?’

Hij knikte.

‘Wat schreef ze?’

‘Negen jaar geleden, zelfde school,’ zei hij schouderophalend. ‘Iets over Myshkin.’

‘Wat dan?’

‘Het gebruikelijke gelul.’

Ik pakte mijn bril, zette hem weer op, de dikke glazen en het zwarte montuur. Ik zat hem aan te staren en dacht:

Ik ben de Uil:

Ik ben de Uil en vanachter deze dikke glazen en dit zwarte montuur doorzie ik alles –

Zonder te knippen –

Het gebruikelijke gelul –

Alles.

HOOFDSTUK 2

Nieuwe hoop voor Groot-Brittannië:

Zaterdag 14 mei 1983 –

D-26.

Mist en sneeuwregen van Wakefield tot hier:

Park Lane Special Hospital, Merseyside –

Een *afschuwelijke*, onfrisse plek.

Je doet de radio met het verkiezingsdebat uit en draait je raampje open.

‘Ik kom voor Michael Myshkin,’ zeg je tegen de bewaker bij de poort.

‘En u bent?’

‘John Piggott.’

De bewaker kijkt naar het klembord in zijn handen, kantelt het naar zich toe om het tegen de regen te beschermen: ‘John Winston Piggott?’

Je knikt.

‘Zijn advocaat?’

Je knikt opnieuw, maar wordt steeds onzekerder.

Hij geeft je een plastic bezoekersnaamkaartje: ‘U volgt de weg tot het hoofdgebouw en de parkeerplaats. U meldt zich binnen bij de receptie. Ze halen u af.’

‘Dank u.’

Je rijdt de zwarte, natte weg op naar een laag grijs gebouw, modern en getralied. Je parkeert en stapt uit in het troosteloze kille licht, de sneeuwregen en de regen. Je drukt op een bel en wacht voor de metalen deur van het hoofdgebouw. Er klinkt een luide klik en daarna gaat er een alarm af. Je trekt de deur open en stapt in een stalen kooi. Je laat het plastic bezoekerskaartje zien aan de bewaker aan de andere kant van de tralies en zegt hem je naam. Met een zwarte, glimmende wapenstok

bonkt hij twee keer op een van de spijlen. Opnieuw gaan er sloten open. Opnieuw gaat er een alarm af en je bevindt je bij de receptie. Een andere bewaker geeft je een strookje papier met een nummer. Hij knikt naar een bank. Je loopt ernaartoe en gaat zitten tussen een paar oude mensen en een vrouw met een huilend kind.

Je zit te wachten in het grijze, klamme vertrek, grijs en klam van de geur van mensen die honderden kilometers hebben gereden over grijze, klamme snelwegen om van te dikke mannen in grijze, klamme uniformen met zwarte, glimmende wapenstokken te horen dat ze op grijze, klamme overheidsstoelen moeten wachten op niets anders dan nog meer slecht nieuws, grijs en klam, terwijl de grendels en sloten heen en weer worden geschoven en de alarmen afgaan en de nummers worden afgeroepen en de oude mensen opstaan en weer gaan zitten en het kind onophoudelijk huilt totdat een stem vanaf een bureau bij de deur roept: ‘Zevenentwintig.’

Het kind is opgehouden met huilen en zijn moeder kijkt naar je.

‘Zevenentwintig!’

Je staat op.

‘Nummer zevenentwintig!’

Bij de balie zeg je: ‘John Piggott voor Michael Myshkin.’

Een vrouw in een grijs uniform gaat met haar vochtige wijsvinger met afgekloven nagel langs een lijst, snuift en zegt: ‘Doel van het bezoek?’

‘Zijn moeder vroeg me hem op te zoeken.’

Ze snuift weer en kijkt naar je op: ‘Familie?’

‘Nee,’ zeg je. ‘Advocaat.’

‘Juridisch dus?’ bijt ze je plotseling toe, kordaat en hatelijk.

Je knikt en voelt een onbestemde angst.

Ze geeft je je bezoekersspasje terug: ‘Eerste keer?’

Je knikt weer; je ruikt haar bedorven adem.

‘De patiënt wordt naar de bezoekersruimte gebracht en gedurende het hele bezoek is er een personeelslid bij. De bezoektijd is beperkt tot drie kwartier. U zit beiden aan een tafel en moet daar tijdens het bezoek blijven zitten. U dient zich te onthouden van ieder fysiek contact en mag niets rechtstreeks aan de patiënt overhandigen. Als u de patiënt iets wilt geven moet dat via dit kantoor gebeuren en kan dat alleen een van de voorwerpen zijn op deze lijst,’ zegt ze, en reikt je een fotokopie op A4-formaat aan.

‘Dank u,’ zeg je met een glimlach.

‘Gaat u maar weer zitten om te wachten tot een personeelslid u naar de bezoekersruimte begeleidt.’

‘Dank u,’ zeg je weer en je doet wat ze zegt.

Een halfuur en een papieren zwaan later zegt een slungelachtige bewaker met bloedspatten op zijn kraag: ‘John Winston Piggott?’

Je staat op.

‘Deze kant uit.’

Je volgt hem naar nog een deur en nog een slot, nog een alarm en een rinkelende bel, de deur door en een te warm gestookte en te fel verlichte grijze gang op.

Bij nog een dubbele deur blijft hij staan en zegt: ‘Kent u de gang van zaken?’

Je knikt.

‘Blijven zitten, geen fysiek contact, geen overhandiging van goederen, sigaretten, wat dan ook,’ zegt hij desondanks.

Je knikt weer.

‘Ik zeg u wanneer uw tijd om is,’ zegt hij. ‘Als u klaar bent, zegt u het maar.’

‘Dank u.’

De bewaker toetst vervolgens een code in op een schakelbord aan de muur.

Er gaat een alarm af en hij trekt de deur open: ‘Dames gaan voor.’

Je gaat een kleine kamer in met een grijs tapijt en grijze muren, twee plastic tafels, elk met twee plastic stoelen.

Er zijn geen ramen, alleen een andere deur aan de overkant –

Geen thee met koekjes hier.

‘Ga zitten,’ zegt de bewaker.

Je gaat op de grijze plastic stoel zitten, met je rug naar de grijze deur waardoor je daarnet bent binnengekomen. Je buigt je voorover met je armen op het bekraste plastic blad van de grijze plastic tafel, je ogen gericht op de deur aan de overkant.

De bewaker neemt een stoel van de andere tafel en gaat achter je zitten.

Je draait je om en vraagt: ‘Wat is hij voor iemand, die Myshkin?’

De man kijkt naar de deur en dan weer naar jou en zegt met een knipoog: ‘Een geperverteerde klootzak, net als al die anderen.’

‘Is hij gewelddadig?’

‘Alleen met zijn rechterhand,’ zegt hij met een handbeweging ter illustratie.

Je lacht en draait je weer om en daar is hij, als geroepen –
Als bij toverslag –

In een grijze overall en een grijs overhemd, een reusachtige vent met een abnormaal groot hoofd:

Michael John Myshkin, kindermoordenaar.

Je lacht niet meer.

Michael Myshkin in de deuropening, speeksel op zijn kin.

‘Hallo,’ zeg je.

‘Hallo,’ zegt Myshkin. Hij glimlacht en knippert met zijn ogen.

Zijn bewaker duwt hem naar voren, naar de grijze plastic stoel tegenover je, doet daarna de deur dicht en pakt de laatste stoel om achter Myshkin te gaan zitten.

Michael Myshkin kijkt naar je op.

Je houdt op met je gestaar.

Myshkin slaat zijn ogen weer neer naar de grijze plastic tafel.

‘Ik ben John Piggott,’ zeg je. ‘Ik woonde vroeger in Fitzwilliam, in de buurt van jou. Ik ben nu advocaat en je moeder vroeg me met je te gaan praten over een beroepsprocedure.’

Je zwijgt even.

Michael Myshkin strijkt met zijn dikke rechterhand zijn vuile gele haar glad; het is dun en zwart van de olie.

‘Een beroepsprocedure is zeer langdurig en kostbaar, en er moeten meerdere mensen aan werken,’ vervolgt je. ‘Dus voordat een advocatenkantoor zo’n traject gaat volgen voor een cliënt, moeten we er heel zeker van zijn dat er voldoende grond is voor een hoger beroep en dat er een grote kans van slagen is. En zelfs dan kost het nog veel geld.’

Je zwijgt weer even.

Myshkin kijkt naar je op.

Je vraagt hem: ‘Begrijp je wat ik zeg?’

Hij veegt zijn rechterhand af aan zijn overall, glimlacht naar je en knippert met zijn lichtblauwe ogen in de warme, grijze kamer.

‘Je begrijpt toch wel wat ik zeg?’

Michael Myshkin knikt, nog steeds glimlachend en knipperend.

Je wendt je tot de bewaker achter je: ‘Is het goed als ik een paar aantekeningen maak?’

Hij haalt zijn schouders op en je pakt een notitieblok met spiraalband en een balpen uit je tas.

Je klapt het notitieblok open en vraagt Myshkin: 'Hoe oud ben je, Michael?'

Hij kijkt snel achterom naar de bewaker achter hem en dan weer naar jou en fluistert: 'Tweeëntwintig.'

'Echt waar?'

Hij knippert, glimlacht en knikt opnieuw.

'Je moeder zei me dat je dertig was.'

'Buiten,' fluistert hij, met de wijsvinger van zijn linkerhand bij zijn vochtige lippen.

'En binnen?' vraag je hem. 'Hoe lang ben je hier geweest?'

Michael Myshkin kijkt naar je zonder glimlach, zonder te knipperen en zegt heel langzaam: 'Zeven jaar, vier maanden en zesentwintig dagen.'

Je leunt achterover in je plastic stoel en je tikt met je plastic pen op de plastic tafel.

Je kijkt hem aan.

Myshkin strijkt zijn haar weer glad.

'Michael,' zeg je.

Hij kijkt naar je op.

'Weet je waarom je hier zit?' vraag je. 'In dit gebouw?'

Hij knikt.

'Vertel het me,' zeg je. 'Vertel me waarom je hier bent.'

'Vanwege Clare,' zegt hij.

'Welke Clare?'

'Clare Kemplay.'

'Wat is er met haar?'

'Ze zeggen dat ik haar heb gedood.'

'En is dat zo?' zeg je zacht. 'Heb je haar gedood?'

Michael John Myshkin schudt zijn hoofd: 'Nee.'

'Wat nee?' zeg je, en schrijft zijn woorden letterlijk op.

'Ik heb haar niet gedood.'

'Maar je hebt gezegd dat je het hebt gedaan.'

'Zij zeiden dat ik het heb gedaan.'

'Wie?'

'De politie, de kranten, de rechter, de jury,' zegt hij. 'Iedereen.'

‘En jij,’ zeg je tegen hem. ‘Jij zei het ook.’
‘Maar dat is niet zo,’ zegt Michael Myshkin.
‘Heb je het niet gezegd, of heb je het niet gedaan?’
‘Ik heb het niet gedaan.’
‘Waarom zei je dan dat je het hebt gedaan terwijl dat niet zo is?’
Myshkin strijkt zijn haar weer glad.
‘Michael,’ zeg je. ‘Dit is heel erg belangrijk.’
Hij kijkt op.
Je zegt opnieuw: ‘Waarom zei je dat je haar hebt gedood?’
‘Ze zeiden dat ik dat moest zeggen.’
‘Wie?’
‘Iedereen.’
‘Wie is iedereen?’
‘Mijn vader, mijn moeder, de burens, op het werk, de advocaten, de politie,’ zegt hij. ‘Iedereen.’
‘Welke politie?’ zeg je. ‘Kun je je hun namen herinneren?’
Michael Myshkin houdt op met zijn haren gladstrijken en schudt zijn hoofd.
‘Kun je je herinneren hoe ze eruitzagen?’
Met nog steeds gebogen hoofd knikt hij –
Maar jij houdt op met schrijven en kijkt in de geüniformeerde ogen van de man achter Michael Myshkin, met nog een paar geüniformeerde ogen achter jou –
Je zegt: ‘Waarom zeiden ze tegen je dat je dat moest doen? Dat je moest zeggen dat je haar had gedood?’
Michael John Myshkin kijkt weer naar je op. Hij glimlacht niet. Hij knippert niet met zijn ogen. Hij strijkt zijn haar niet glad –
Hij zegt: ‘Omdat ik weet wie het heeft gedaan.’
‘Je weet wie haar heeft gedood?’
Hij kijkt naar de tafel, strijkt zijn haar weer glad.
Je begint te schrijven: ‘Wie?’
Hij strijkt zijn haar glad en knippert naar de plastic tafel.
‘Michael, als jij het niet was, wie was het dan wel?’
Hij strijkt zijn haar glad. Knippert. Glimlacht.
‘Wie?’
Hij glimlacht, knippert en strijkt zijn haar glad.
‘Wie?’

Michael Myshkin kijkt naar je op.
Hij zegt: 'De Wolf.'
Je legt je pen neer: 'De Wolf?'
Myshkin, in zijn grijze overall en zijn grijze overhemd met zijn enorme lichaam en zijn te grote hoofd, knikt –
Hij knikt en lacht –
Hij lacht hard –
De bewakers lachen mee.
Hij lacht, knikt, knippert en strijkt zijn haar glad; er zit speeksel op zijn kin –
Michael John Myshkin, moordenaar van kinderen, lacht –
Speeksel op zijn kin, tranen op zijn wangen.

Buiten in je auto start je de motor, zet je het radionieuws aan en steek je een sigaret op:

'Thatcher noemt defensie de prioriteit van de natie; tien vrouwen uit Greenham gearresteerd na inval gerechtsdeurwaarders; jongen (15) moet voorkomen wegens moord op een driejarige jongen; Hazel dag drie, de zoekactie wordt voortgezet; Nilsen wordt beschuldigd van vier moorden: Kenneth Ockendon in december 1979, Martyn Duffey in mei 1980, William Sutherland in september 1980, Malcom Barlow in...'

Je zet de radio uit, steekt nog een sigaret op en luistert met je ogen dicht naar de regen die op het dak van je auto valt:

Fitzwilliam, drie dagen geleden. Je wachtte in dezelfde zeikregen op Pete. Hij kwam niet opdagen, dus je ging naar binnen en cremeerde je moeder. Je stond alleen voor in de zaal en beet op de binnenkant van je wang tot het bloeden niet meer ophield en de tranen eindelijk kwamen.

Mevrouw Myshkin was er, mevrouw Ashworth en nog een paar anderen –

Maar Pete niet.

Ma Myshkin had je in het huis aangeklampt; er zat goedkope gele margarine van een muf broodje ham op je goedkope zwarte pak. Ze sponste het af met een dunne bloemetjeszakdoek en zei: 'Dus u gaat naar hem toe?'

Je doet je ogen open.

Je voelt je niet lekker en je vingers branden.

Je drukt de sigaret uit en drukt de knoppen van de radio in en uit tot je wat muziek hebt gevonden:

The Police.

‘Mevrouw Myshkin?’

Je staat in een functionerende telefooncel aan Merseyside en luistert naar mevrouw Myshkin en het niet-aflatende geluid van harde regen op het dak –

‘Ja, hij maakt het goed,’ zeg je.

De regen stroomt neer, autolichten midden op een natte zaterdagmiddag in mei –

‘Ik moet u nog een keer spreken.’

Zo’n verregende zaterdagmiddag die je meestal doorbracht bij je oom Ronnie en tante Winnie in Thornhill. Je at citroenkwarktaartjes en slagroomtaart in hun keuken, waar zijn oude Britse motor uit elkaar gehaald op de gebarsten linoleumvloer lag, en je was bang –

‘Kan ik begin volgende week nog even binnenwippen?’

Je zit met Pete in het zijspan in de garage, je luistert naar de regen die op het dak van golfplaat valt, de schelpen in de muur buiten zijn erg scherp en pijnlijk, je luistert naar het niet-aflatende geluid van de harde regen op het dak en wilt niet naar huis, wilt maandag niet naar school, je bent bang –

‘Dinsdag, is dat goed?’

Die onbestemde angst, toen al –

‘Tot ziens, mevrouw Myshkin.’

Nu opnieuw die angst, steeds minder onbestemd –

Ze hangt op en je staat daar, in een functionerende telefooncel aan Merseyside, en luistert naar de kiestoon –

De kiestoon en het niet-aflatende geluid van de harde regen op het dak, en je wilt niet naar huis, wilt niet naar je werk, bent er bang voor –

Die angst, nu:

Zaterdag 14 mei 1983 –

D-26.

Die angst, hier –

Honden blaffen –

Komen eraan.

Wolven.